

KAKTUS

1995

ÅRG. 30
NR. 4 - OKTOBER

KAKTUS udkommer 4 gange årligt i januar, april, juli og oktober som medlemsblad for Nordisk Kakktus Selskab.

Redaktion: Helga B. Erritzøe, Taps gl. Præstegård, DK-6070 Christiansfeld, tlf. 75 57 31 56. fax 75 57 32 55
Tryk Kolding Trykcenter, Gejlhavegård 23, DK-6000 Kolding.

Selskabets regnskabsår er fra 1. januar til 31. december. Årskontingent 175 kr. Alle henvendelser vedrørende medlemsskab og adresseændringer bedes rettet til kassereren Jørgen Rasmussen, Freysvænget 9, DK-5200 Odense V, Giro-nr. 6 57 87 13. About membership apply to mr. Jørgen Rasmussen.

Terminer for indlevering af annoncer og artikler:

Termine für Anzeigen und Artikel:

Terms for ads and articles:

1. marts, 1. juni, 1. september, 20. november.

Annoncepris: 1/4 side 200 Dkr. - Preise für Anzeigen: 1/4 Seite 200 Dkr.-Price for ans: 1/4 page 200 Dkr.

Selskabets styrelse:

Formand: Jan Petersen, Händelsvej 4, 2.tv., DK-2450 København SV, tlf. 36 17 57 59.

Sekretær: Preben Daugaard, Sabro Skovvej 9, DK-8471 Sabro, tlf. +fax 86 94 84 35.

Kasserer: Jørgen Rasmussen, Freysvænget 9, DK-5200 Odense V, tlf. 66 16 71 83.

Øvrige funktionærer:

Bestyrer af diateket: Esther Genker, Tranumparken 1-6-2, DK-2660 Brøndby Strand, tlf. 43 54 22 41.

Dansk biblioteket: Jørgen Mortensen, Bredevej 42, DK-6000 Kolding, tlf. 75 53 41 27.

Svensk bibliotekar: Larseric Arne, Sjögården 1628, S-52043 Åsarp, Postgiro 473 87 16-2.

Indbetaling af kontingent i Sverige og Norge:

I Sverige til: Göran Wallén, Stationsgatan 13, S-244 33 Kävlinge, Giro: 58 15 87 - 3.

I Norge til: Unni Horn, Rishaugveien 3, N-8340 Stamsund. Giro: 0825 01 596 34.

"Meddelelser":

-Sendes til Helga B. Erritzøe.

Æresmedlem:

Otto Forum Sørensen.

Forsiden viser:

Turbincarpus klinkerianus

Foto: Preben Daugaard

En botanisk rejseskildring fra det vestlige USA, 3. del.

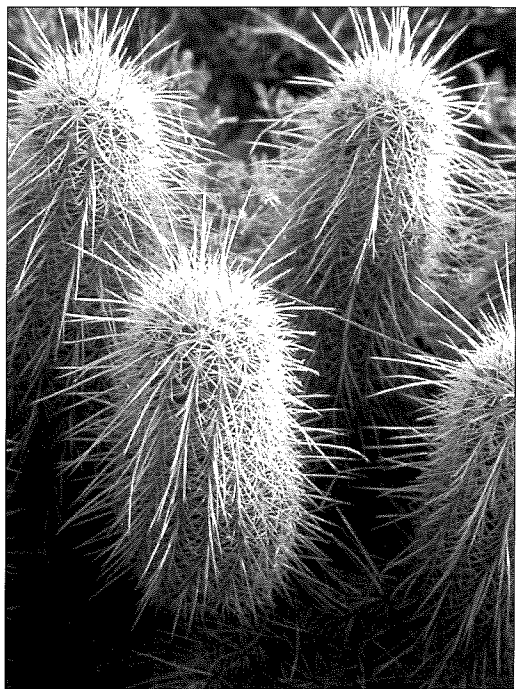
Kløft i Black Canyon.

I de to første dele af artikelserien om en botanisk rejse i USA beskrev jeg, hvordan min søster og jeg i sommeren 1992 fra Minneapolis var kørt mod vest til Yellowstone og derfra sydpå til Grand Canyon og til kæmpekaktusserne ved den mexicanske grænse. 18 dage var nu gået, og vi havde kørt ca. 7500 km. Kalenderen stod på 6 (juli) og termometeret 45 (grader) i skyggen. Forudsat altså, at man kunne finde noget skygge; kaktus skygger fortvivlende lidt. Nogle dage senere var det termometeret, der viste 6 (grader), og højdemåleren var steget til 4000 (meter). Om disse gevaldige klimatiske og topografiske op- og nedture og om kaktusserne undervejs handler denne, den tredje og sidste artikel i serien, som sluttelig vil bringe os tilbage til udgangspunktet i Minnesota.

Østlige Arizona (AZ)

Efter Organ Pipe Cactus og Saguaro National Monuments overvældende kaktusrigdomme

beslattede vi os til at forlade Arizona ad vejen mod nordøst til Gallup i New Mexico (NM). Omtrent 100 km nord for Tucson på vej op i bjergkæden Mogollon Rim måtte vi sige farvel til Saguaroen, hvis karakteristiske silhuer ellers havde fulgt os overalt i det sydlige Arizona. Og hvilken afsked! Henad solnedgangstid gjorde vi holdt i et lille bjergpas, El Capitan Pass, syd for Globe. I 1500 meters højde og på nordgrænsen af dens udbredelsesområde voksede Saguaroen ikke i så imponerende mængder som længere mod syd; men så meget desto flottere strakte den enkelte plante sin enlige eller flergrenede profil op imod solens sidste orange stråler. I et kort øjeblik kunne man abstrahere fra asfaltvej, VW Golf, kondisko og adidas t-shirt og føle sig hensat til The Wild West. Stedet var i øvrigt guf for sukkulentfreaks. Der var masser af blomstrende *Agave chrysantha*, og de var kæmpestore. Flere af planterne havde rosetter på 2 meter i diameter. Der var ligeledes mange *Fouquieria*

Echinocereus ledingii i Arizona.

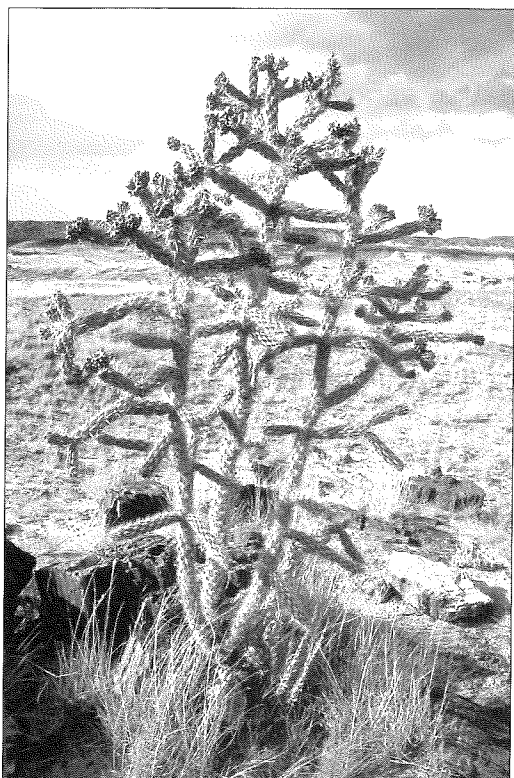
splendens og flere forskellige *Opuntia*, bl.a. *O. phaeacantha* og *O. spinosior* (Cane cholla). Op til 1 meter høje *Ferocactus wislizenii* var med rund hånd strøet ud over klippelandskabet. Mest interessant var nu faktisk en talrig population af *Echinocereus ledingii* med stor indbyrdes variation. Planterne var 20–30 cm høje med op til 10 skud på hvert individ. Selve plantelegemet var næsten skjult af de mange, korte, tætsiddende randtorn og af de korteste af midtertornene. Alle tornene var mælkehvide, bleggule eller lysebrune med en lidt mørkere spids. Hvad der for alvor fangede øjet, var dog den længste af midtertornene. På alle planterne var den mere eller mindre nedadbøjet og meget lys, næsten hvid. I følge litteraturen skal disse torne være 2–3 cm lange, og det var de også på et par af planterne; men på de fleste var de 4,5 eller 6, ja helt op til 8 cm lange. Planten på billedet var et særligt smukt og regelmæssigt eksemplar med middellange torne på ca. 5 cm. Der sad enkelte visne blomster hist og her, men desværre var der ikke modne frugter. Det ville ellers have været spændende at se, hvor forskellig tornedragt et hold frøplanter kunne have fremvist.

En af grundene til at forlade Arizona ad nordøst-

vejen var, at den ville bringe os forbi Petrified Forest National Park, som ligger langs hovedvejen fra Flagstaff til Gallup. Som geolog har 225 millioner år gamle, forstenede træstammer og dinosaurskeletter en ikke helt ringe tiltrækning på mig. Men inden, vi nåede så vidt, skulle vi krydse Mogollon Rim og dermed også Salt River Canyon. Udover nogle flotte udsigter ned i den smalle og dybe kløft og en masse hårnålesving fik vi også tilføjet et par nye sukkulenter til listen. I det klippfyldte og tørre terræn voksede der mange *Dasy-lirion wheeleri*, en nær slægtning til agaverne. Planten har en omtrent 1 meter stor, basal roset, evt. med en kort stamme, af smalle, stive, blåduggede blade med små, skarpe tænder langs bladranden. Selve rosetten kan minde om *Agave stricta*, men har ikke dennes morderisk spidse torn for enden af hvert blad. På afstand kan den også forveksles med unge planter af *Yucca elata*, som dog har grønnere og glattere blade. Når planten, som da vi var der, står i blomst, er ingen forveksling dog mulig. Blomsterne er små og cremehvide og sidder tæt sammen i tusindvis op ad en 3–4 meter høj stængel. I modsætning til agaverne og visse yuccaer dør det enkelte skud ikke efter blomstring.

Opuntia polyacantha var. *rufispina* i PFNP.

Opuntia imbricata i PFNP.

Hvor det enkelte blad på en *Dasyllirion* er fortykket og delvist sukkulent, er der umiddelbart ikke noget sukkulent ved en *Nolina* (*Beaucarnea*) *microcarpa*, som også regnes til agavefamilien. Vi så et enkelt blomstrende eksemplar, og det lignede bare en forvokset græs med nogle 2–3 meter høje, fjeragtigt forgrenede blomsterstande med små, hvidlige blomster. Selve den sukkulente del (caudexet) af planten befinder sig under eller lige i jordoverfladen og udgøres af den nederste, opsvulmede del af stænglen. I vores samlinger dyrker vi den med hele caudexet over jorden og uden nogen vegetation til at skjule det. Stadig i det samme område så vi desuden en *Echinocereus fasciculatus* var. *bonkeræe*, som var den absolut kedeligste *Echinocereus*, vi så på hele turen. Hele planten havde en for en kaktus højst upassende, frodiggrøn farve, som kun nødtørftigt blev sløret af et beskedent antal korte, lyse torne.

Petrified Forest National Park (PFNP)

Selve Petrified Forest National Park ligger i den

sydvestlige del af det enorme Colorado Plateau. Landskabet er ret fladt og ligger ca. 1600 meter over havet. Spredte skrænter og kløfter skabt ved erosion i plateauet bryder monotonien. Vegetationen er tørkepræget og sparsom med en lav urte- og buskflora som det dominerende. Men sådan var det i hvert fald ikke for omtrent 225 millioner år siden i Trias perioden. Den gang var området dækket af udstrakte sumpe og flodsletter. Vegetationen bestod af bl.a. kæmpepadderokker, bregner, træbregner, koglepalmer og et Gingko-lignende træ. Længere oppe ad bjergsiderne mod syd og vest voksede forskellige forfædre til vores dages nåletræer. Stammerne af udgåede og væltede træer blev af floderne aflejret i sumpområderne i lavlandet. En hurtig sedimentation af sand og ler sammen med en kraftig tilførsel af vulkansk aske fra vulkanudbrud i nærheden betød, at stammerne blev begravet og beskyttet mod luftens ilt, inden de kunne nå at rådne. Denne proces fortsatte gennem tusinder og atter tusinder af år, og vægten af de stadigt tykkere, overliggende lag deformerede stammerne, så de i stedet for runde blev en smule fladtrykte. Nedsivende vand opløste langsomt en del af mineralerne i de øvre lag sedimenter og førte de opløste stoffer ned til de efterhånden dybt begravede stammer. Træets ved blev celle for celle erstattet af en nøjagtig udfyldning med nye mineraler, især silikater såsom kvarts, agat, opal, calcedon, onyx og jaspis. Efter, at de nu forstenede stammer i millioner af år havde været dækket af et kilometertykt lag af sedimenter, som havde kompakteret og hærdet de nederste lag, begyndte en række jordskorpebevægelser for ca. 65 millioner år siden at hæve hele området. Op mod 2 km blev landet hævet, og regnvand og floder kunne begynde deres gigantiske gravearbejde. Et gravearbejde, som bl.a. har resulteret i dannelsen af Grand Canyon, og altså også for første gang i mere end 200 millioner år har bragt de forstenede rester af en forsvunden verden til syne under Arizonas brændende sol. Og udgravningsarbejdet har været formidabelt effektivt. Stammerne findes overalt i og også uden for parkens område; liggende på sletterne, stikkende ud af skrænterne og i dynger for foden af dem. De længste af dem er op til 40 meter lange. Sammen med stammerne finder man også aftryk af grene, blade, kogler og frø og ikke mindst et stort antal dinosaurskeletter.

Ja, jeg indrømmer det gerne: en uddannelse til geolog medfører uden tvivl visse erhvervsskader, og

Echinocereus triglochidiatus i Black Canyon.

til de, der fandt ovenstående, geologiske historie uforståelig, uinteressant eller blot kedelig, vil jeg undskylde sidespringet og straks vende tilbage til kaktusserne. Dem var der nemlig også mange af. *Opuntia whipplei*, som vi havde set i blomst nord for Grand Canyon, stod her med gule frugter, og *Opuntia imbricata*, som godt kunne ligne en forvokset og korttornet udgave af Whipples opuntia, groede rank og flot, men var desværre ikke i blomst. Nede blandt græsset og småbuskene var der en særligt langtornet form af *Opuntia polyacantha* var. *rufispina*. Planten på billedet er ikke en af de mest langtornede, men den stod så dekorativt ved siden af den gamle, forstenede træstamme. Andre planter var næsten dækket af 6–8 cm lange, gråhvide torne, som på de friske skud var brune (*rufispina* = bruntornet). En meget mørktornet form af *Coryphantha vivipara* var. *arizonica* gemte sig rigtigt godt i ly af buskene, og et par pjævede planter af *Echinocereus fendleri* fandt vi også. Sidstnævnte var på sin vis nu ganske køn med en flot kontrast mellem de mørke, opadbøjede, øvre midtertorne og den lyse, nedadbøjede, nedre midtertorn (forstod I det?). Blomstret havde de skam også. Flere steder i par-

ken voksede der desuden en lille *Yucca* med smalle, græsagtige blade. Der var sandsynligvis tale om en art, som amerikanerne kalder for Fineleaf yucca, men jeg kan ikke finde ud af, hvad den hedder på latin (*Yucca angustissima*??). Der var ikke nogen frø kapsler på dem, eller de frø, der havde været, var ædt af *Yucca*-møllets larve. Det havde muligvis også været forbudt at samle frø inden for parkens område. Truende uvejrsskyer og en flot regnbue fulgte os på vej, da vi forlod Petrified Forest og en time senere selve Arizona.

Colorado (CO)

New Mexico sprang vi stort set over bortset fra en enkelt overnatning (turens billigste) i Gallup. Four Corners, det eneste sted i USA, hvor 4 stater mødes, kunne heller ikke lokke os på afveje, skønt det kun var 30 km væk. Nu var det bjergene, der trak. Vores rute op igennem Colorado blev lagt sådan, at vi undervejs ville passere de højest muligt beliggende bjergpas. Det ville i første omgang sige Molas Pass (3300 m) og Red Mountain Pass (3400 m) i San Juan Mountains. I det førstnævnte holdt der til vores store overraskelse 2 arter af kolibrier

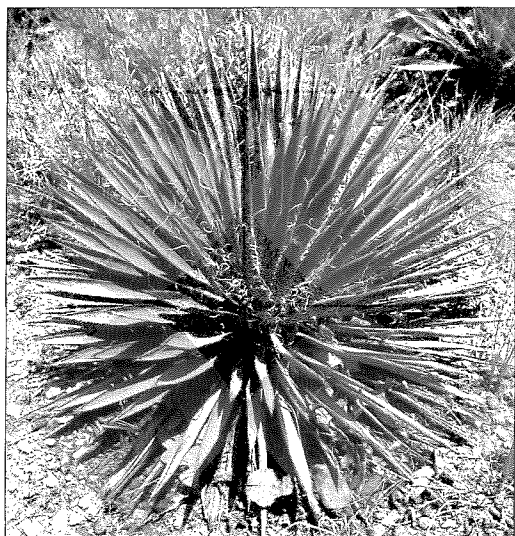

Opuntia fragilis var. *brachyarthra* i Black Canyon.

til i et pilekrat ved bredden af en lille sø. Kaktus var der ingen af; men det friske, grønne græs, de høje graner og de drivende skyer i den kølige luft var en meget velkommen afveksling fra den stegende hede. På vej op i bjergene så vi i øvrigt fra bilen, at der stod mængder af store *Opuntia imbricata* med mange, flotte, lilla blomster. For en gangs skyld var det vanskeligt at finde et passende sted at holde, og da vi endelig syntes, at der var en mulighed, var vi langt forbi kaktusserne. Jeg må med skam melde, at vi ikke gad at vende om for at gøre endnu et forsøg.

Den næste dag så vi til gengæld adskillige kaktus, som vi både fik fotograferet og klappet. Stedet hed noget så besværligt som Black Canyon of the Gunnison National Monument. Her har Gunnison River skåret sit løb 600 meter ned i det forholdsvis plane (men svært udtalelige) Uncompahgre Plateau, der ligger ca. 2500 meter over havet. Selvfølgelig er kun få hundrede meter bred og følger sprækker og svaghedszoner i klippegrunden. Navnet Black Canyon hentyder til, at der er steder i bunden af kløften, hvor solens stråler siges aldrig at nå ned. Vi holdt os på afgrundens rand, og

det gjorde kaktusserne også. Der var en del pæne eksemplarer af *Pediocactus simpsonii* og masser af *Echinocereus triglochidiatus* i alle størrelser fra små frøplanter til 75 cm brede tuer med op til 100 skud som den på billedet. En af de meget hårdføre *Opuntia* voksede her også i meget stort antal, nemlig *Opuntia fragilis* var. *brachyarthra*. Denne varietet har som selve arten store, gule blomster og små, næsten runde stængelled, men har i modsætning til arten brune og ikke grå torne. En del af kaktusserne voksede delvist i ly af et lavt krat af en stedsegrøn eg, *Quercus gunnisonii*, der udover at beskytte frøplanterne mod den værste sommervarmhed også fungerer som et slags læhegn og sikrer planterne et tykkere, isolerende snedække om vinteren, hvor temperaturen ofte falder til under -20 grader. Ude på de mest åbne og bare partier af plateauet lagde man især mærke til en lille og meget smuk Yucca-art. *Yucca bairdiana* har en bladrosset på kun 30 cm og ligner mest en lille *Agave parviflora* med sine mange, mørkegrønne, korte, stive blade med lys rand og snoede, hvide tråde. Blomsterstanden er lidt ude af proportion med den beskudte roset og bliver omkring 1 meter høj. Der var

Yucca bairrimaniae i Black Canyon.

massevis af frøplanter, som i øvrigt afveg fra de ældre planter ved at have kraftigt blåduggede blade, så vi besluttede os for at gå på jagt efter modent frø. I mange af frøkapslerne var størstedelen af frøene helt eller delvist fortæret af Yucca- møllets larve, men vi fandt en hel pæn portion af urørte, mod-

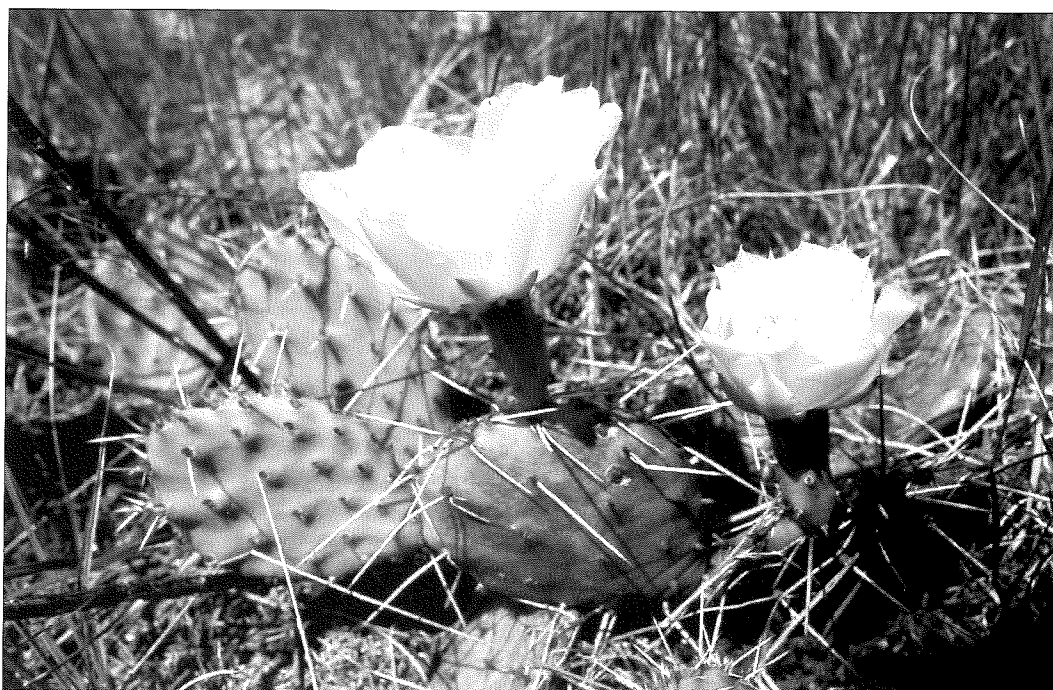
ne, sorte frø. De spirede næsten 100%, og planterne trives i skrivende stund fint i henholdsvis en have på Amager og en altan i Sydhavnen. Planterne virker ikke så kompakte som i Colorado, men de synes at blive kønnere med årene, og de har i hvert fald en flot blå farve.

Yucca-planterne er i øvrigt afhængige af det omtalte møl, idet det voksne insekt udover at lægge æg i blomsterne også sørger for plantens bestøvning. For denne tjeneste må planterne finde sig i, at de grådige larver æder størstedelen af frøene; men indtil nu er der da altid blevet tilstrækkeligt med frø til overs til at sikre begge parters fortsatte overlevelse.

Black Canyon bød også på den smukkeste blomst, vi så på hele vores lange tur. *Calocorthis gunnisonii*, som på dansk hedder noget så poetisk som sommerfuglehyacint og i øvrigt hører til irisfamilien, lyste flere steder op blandt de mørkegrønne egebuske med sine store, cremehvide blomster. Kiggede man ned i blomsten, opdagede man det fineste mønster af kunstfærdige former og tegninger i sort, lillarosa og grøn. Et ægte naturens mesterværk.

Claytonia megarhiza i Mosquito Pass.

Prærie med *Opuntia humifusa* i Minnesota.

Hele den følgende uge så vi ikke en eneste kaktus, men det havde vi sådant set heller ikke regnet med, for de nærmeste dage bragte os ved flere lejligheder op i 4 kilometers højde. Først i Monarch Pass (3650 m), så Mosquito Pass (4019 m), dernæst Berthoud Pass (3450 m) og endelig Rocky Mountain National Park (3800 m). Selv om det er store højder, skal man huske på, at de centrale Rockies i Colorado ligger så langt mod syd som 39–40 grader nordlig bredde, hvad der svarer til fx. Mallorca og Sardinien. Skovgrænsen går ved 3300–3500 meters højde og trægrænsen yderligere et par hundrede meter højere, så kun Rocky Mountain National Park og Mosquito Pass bød på ægte alpin vegetation. I første halvdel af juli var der endnu en del både små og store snelejer tilbage, og generelt var blomsterfloret som allerflottest med tusindvis af *Lewisia*, *Lloydia*, *Caltha*, *Penstemon*, *Trollius*, *Pedicularis*, *Hymenoxis*, *Sedum*, *Saxifraga*, *Gentiana* o.s.v. Rigtigt kræs for enhver elsker af alpinplanter.

Helt på toppen i Mosquito Pass's 4019 meters højde voksede der faktisk en plante, der må kaldes sukkulent, nemlig *Claytonia megarhiza*. Planten

hører ligesom *Lewisia* til portulakfamilien og er dermed blandt kaktusfamiliens nærmeste slægtninge. Den har en 10–20 cm stor roset af stedsegrønne, tykke, saftige blade og hvidrosa blomster på korte stilke. Roden er, som navnet siger, mega; et opgravet eksemplar udstillet i Rocky Mountain National Park havde en gulerodstykk pælerod på 1 meter!

Wyoming (WY), Nebraska (NE), Iowa (IA) og Minnesota (MN)

Vi kunne sagtens have brugt meget mere tid i Colorados bjerge, men med 1500 km forude og kun 3 dage, til min søster skulle være tilbage i Minneapolis, var det klart, at vi måtte videre. For at udskyde den hamrende kedelige tur ud over den flade "prærie" længst muligt, slog vi et slag nordpå ind i Wyoming for at kigge nærmere på Medicine Bow bjergmassivet i det sydøstlige hjørne; og gudskelov for det, for det var betagende smukt. Dybtblå bjergsøer og en strålende blå himmel med drivende, hvide skytoter i perfekt samspil med grønne, græsklædte skråninger, store, gamle græner og udgåede stammer, sortsvedne af brand. Læg

dertil de lodrette bjergvægge, der lyste stålgråt i det skarpe sollys og sidst, men ikke mindst, et bunddække af myriader af hundetand, *Erythronium grandiflorum*, med store, nikkende, gule blomsterstjerner. En smukkere sortie fra bjergene kunne vi end ikke have drømt om.

De næste 1000 km gennem Nebraska og Iowa blev overstået uden andre stop end for at tanke og for at overnatte i Ogallala og Le Mars. Sjove navne; men for pokker, hvor var der ellers kedeligt. I det aller sydvestligste hjørne af Minnesota gjorde vi holdt i Blue Mounds State Park, hvor min søster selv havde været i maj og set blomstrende opuntiaer. Området henligger nogenlunde, som prærien må have formodes at have set ud, da bisonflokkene og indianerne herskede over de kæmpemæssige vidder. De omkring 30 bisoner var dog nu bag hegn, og i horisonten gjorde skorstene og siloer også sit til at ødelægge illusionen. Men kaktus var der; to arter *Opuntia*. Hvor klippegrunden nåede op og var synlig i jordoverfladen, voksede pæne bestande af *Opuntia humifusa*, som endnu blomstrede flittigt med meget store, lysegule blomster. Langs kanten af et stenbrud, hvor en rødlig sandsten var blevet brudt og brugt som bygningssten, var der små

grupper af *Opuntia fragilis*, som åbenbart krævede bedre dræning. Med deres grå torne havde planterne et mere tørt og støvet udseende end varieteten i Black Canyon. Tørre og støvede var også, hvad vi følte os, da vi igen kunne træde ind i min søsters lejlighed i Minneapolis, og mens rejseindtrykkene langsomt lejrede sig, blev hjemkomsten skyllet ned med en iskold øl med masser af dug på!

Således endte 4 ugers rundrejse i USA på samme sted, hvor den var begyndt. Jeg håber, at læserne af KAKTUS har haft bare halvt så meget fornøjelse ved at læse artiklerne, som jeg har haft ved at skrive dem og dermed endnu engang genopleve hele turen. Det lovede afsnit om de klimatiske forhold må på grund af pladmangel vente til en anden gang.

Nyttig litteratur

Se listen efter første del af artiklen i KAKTUS nummer 2, 1995.

Tekst og fotos:
Jan Petersen
Händelsvej 4 2.tv.
2450 København SV

Opuntia humifusa i Minnesota.

KAKTUS 1965-1995

Nyhed: Vort kaktusblad på EDB

Lige nu sidder du og læser i et af vore kaktusblade...

Nordisk Kaktus Selskab har eksisteret og udsendt disse kendte blade siden 1965. Rigtig mange medlemmer har skrevet deres erfaringer her, eller de har stillet spørgsmål og som regel fået svar. Danske og udenlandske specialister har skrevet om sjældne planter eller om finesser ved podning, såning og meget andet. Eller man har skrevet om rejser derhen, hvor peberet og sukkulenterne gror. I disse 30 år er der her i bladene samlet utrolig megen god viden i en bunke, der nok er temmelig uoverskuelig og svær at hitte rundt i.

Al denne gode viden bliver meget nemmere at finde frem, hvis man laver en detaljeret indholdsfortegnelse på en diskette, som kan overføres til de computere, der er ved at blive hvermandseje, sådan da.

Nu er disketten så færdig. 2845 henvisninger til alt mellem himmel og jord inden for vor hobby - når næste kaktusblad kommer, bliver der lidt flere.

Mange af vore medlemmer har allerede en computer og en stabel gamle kaktusblade, og ialtfald nogle af vore kredse har en komplet samling blade, men mangler måske computeren? Forhåbentlig fanger tanken, og foreningen vil gerne sælge de gamle kaktusblade, ved jeg. Det er, som om en kæmpe stor og næsten gratis lærebog og håndbog er inden for rækkevidde.

Især vore lidt ældre medlemmer står ofte meget tøvende over for det at skulle til at bruge computere. Det gjaldt ikke mindst mig selv. Her er det den unge generation, der skal hjælpe os, og de både kan og vil. Vi skal så til gengæld hjælpe de unge med at anskaffe en computer. Det er langt bedre, at de unge bruger tiden til at blive dygtige på computeren og more sig her, end at lave kunster ude i byen.

For vi ældre er computeren et herligt hjælpemid-

del, men for vore unge er computeren en nødvendig del af fremtiden. Det er et forkert sted for os ældre at spare.

Indholdsfortegnelsen kan jo printes ud, det ved nok de fleste, det kan jeg ikke påtage mig. Men ønsker man en kopi på diskette, kan man ringe eller skrive til

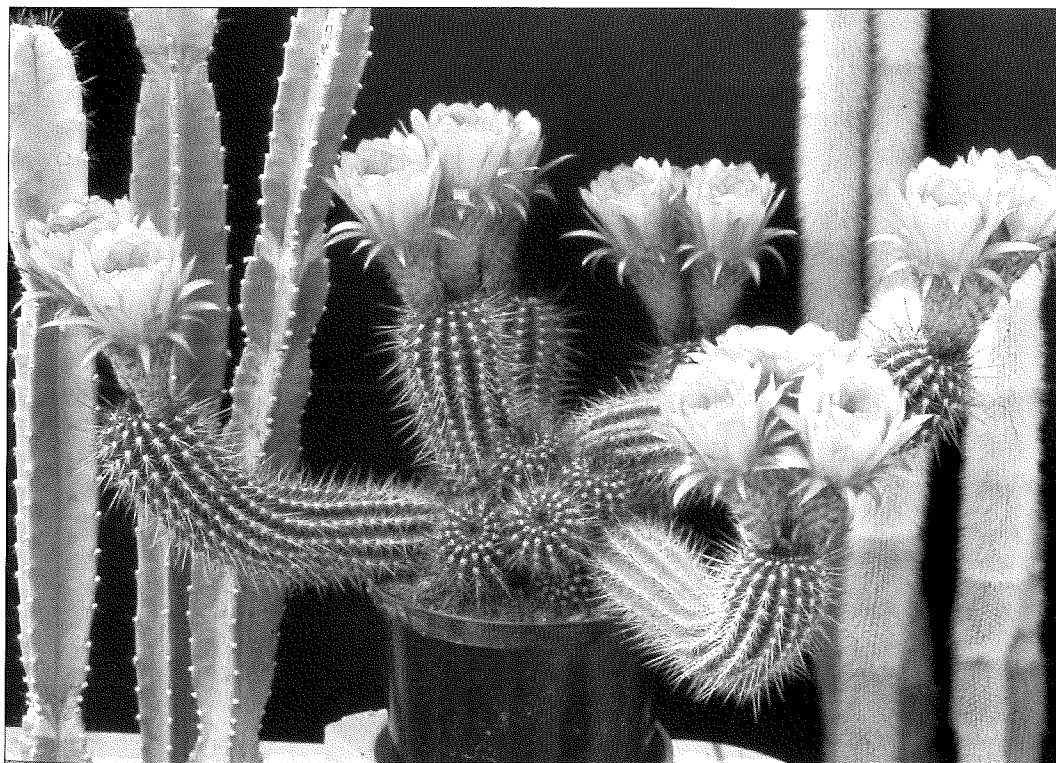
*Axel Ansø
Sdr. Østløvsvej 11
DK-7742 Vesløs
tlf.: 97 99 34 91*

P.S. Idekset er lavet uopfordret til privat brug. Trykfejl og mindre fejl er rettet i rimelig omfang. En del ældre plantenaavne er moderniseret; nogle få emner, bl.a. visse parodia, er udeladt. En del titelnavne er blevet strammet op: "lidt om en række noget mere almindelige rebutia" hedder "rebutia, lidt om". Jeg stiller disketten til fri benyttelse for interesserede.

En vigtig ting: du, der skrev artikler engang, har du ikke siden sidst oplevet eller erfaret noget, som redaktøren og vi andre gerne vil høre om? Vort kaktusblad er, hvad vi selv gør det til!

Du, der endnu ikke har bidraget til bladet: Du har helt bestemt noget godt at fortælle fra din/vor hobby. Fortæl det! Er du i tvivl, send det til en af "de gamle", der bestemt gerne vil løbe dit lille værk igennem med en venlig kommentar.

Det bliver vinter igen.

Helianthocereus sp.

Denne sommers blomsterflor fra kaktusserne i mit drivhus har jo været helt utrolig flot. Billedet viser en *Helianthocereus* (hybrid?) med hele tretten blomster på en gang her sidst i juli. Det er nu tredje gang den blomstrer i år, og den når nok en fjerde gang i september. Planten købte jeg ved en auktion sidste sommer, og den har stået i drivhuset vinteren over, frostfrit vel at bemærke. Det er netop dette med det frostfrie drivhus, der er årsag til dette lille indlæg.

Tidligere vintre har jeg, som så mange andre kaktussamlere, møjsommeligt flyttet mine kaktusser til et ledigt rum i huset. Men det er jo næsten en naturlov, at man til stadighed anskaffer sig flere planter og dermed flere problemer. Sidste efterår bestemte jeg, at det planteslæberi skulleophøre.

Drivhuset, ti kvadratmeter stort, blev isoleret med

to lag bobleplast, sat op med de dertil indkøbte plastik-skyggenet-holdere. Det andet lag bobleplast dækkede kun ca 80% af arealet, da det er lidt upraktisk med to lag ved dør og vinduer. Disse skal nemt kunne åbnes når vejret er lidt lunt. Til at imødegå frostgrader i drivhuset anskaffede jeg en elektrisk varmeblæser (1Kw) af den slags man kan købe i ethvert større varehus for 100-300 kr. En sådan varmeblæser er godt nok forsynet med en regulerbar termostat, men kun i få tilfælde er sådanne regulatorer brugbare ved en temperatur lavere end end 10°C. Min løsning på dette problem blev anvendelse af en elektronisk regulator type ST 115 samt temperaturføler type ETR 7. Begge dele fabrikeres af firmaet Electromatic i Hadsten. Reguleringsområdet kan indstilles fra -10°C til +35°C, og hysteresen kan indstilles mellem 1 og 5. Bemærk at hysteresen ikke er det sam-

NORDISK KAKTUS SELSKAB

Kredsrepræsentanter:

Norge: Inger Lise Vindi, Bergshaven 11, N-4790 Lillesand, tlf. 37 27 15 74.

Sørlandet/Norge: Per Arvid Åsen, Bråvann Terrasse 27, N-4622 Kristiansand S, tlf. 042-86944.

Oslo Sukkulentforening: Geir K. Edland, Gjønnesskogen 22, N-1340 Bekkestua, Tlf. 02 59 12 64.

Finland: Guy Söderman, Sandarvsvägen 24B9, FIN-00900 Helsingfors 90.

Sverige: Torbjörn Haldammen, PL 2337, S-19070 Fjärdhundra, tlf. 0171-915 74.

Sydsverige: Kjell-Erik Nilsson, Axel Danielssons väg 306, S-21482 Malmö, tlf. 040-139944.

Sydslesvig: Holger Schönfeld, Lerchenweg 9, D-24991 Freienwill-Wielenberg.

Nordjylland: Varny Kristensen, St. Blichersvej 35, DK-9440 Aabybro, tlf. 98 24 42 92.

Vestjylland: Arne Jespersen, Ahornvej 8, DK-7400 Herning, tlf. 97 22 26 55

Fyn: Gunnar Ravn, Fredskovvej 130, DK-5270 Odense N, tlf. 65 97 85 97.

Sjælland: Hugo B. Jensen, Tokkerupvej 1, DK-4640 Fakse, tlf. 53 71 56 25.

Østjylland: Christian Lorentzen, Ærtevej 12, DK-8700 Horsens, tlf. 75 64 47 68.

Vestsjælland: Per Andsager, Øster Ås 27, DK-4200 Slagelse, tlf. 58 50 06 16.

Meddelelser

Oktober 1995

Alle tilbud i Meddelelser gælder kun medlemmer af NKS

Siden sidst

Sommeren i år begyndte omkring Skt. Hans, og den tog en prægtig afsked to måneder senere med et himmelsk festfyrværkeri. Om der var tale om højere magters hyldelse til vores mangeårige og nu forhenværende formand, skal jeg lade være usagt; men et faktum er det, at vi i dagene derefter samledes til årsmøde i Aalborg. Nordjyllandskredsen havde gjort et flot stykke arbejde og reserveret et helt motel til os og vores elskede planter. Et gensyn med gamle og nye venner, besøg i fine, private samlinger og masser af hygge er uundværlige dele af ethvert årsmøde, men weekendens clou er og bliver det store plantesalg. I år var vi ekstra spændte på, hvad Ernst Specks og Henk de Looze havde at byde på, og jeg blev bestemt ikke skuffet. De to herrer tog os desuden ved hånden og ledte os sikkert rundt blandt sukkulenterne i Tanzania og kaktusserne i Utah, Colorado, New Mexico og Arizona. Som sidste punkt på programmet var den årlige generalforsamling, som forløb helt uden dramatik. Der var heller ikke nogen kontroversielle emner på dagsordenen, kun en udskiftning af hele bestyrelsen, som altså førte til, at jeg blev valgt som foreningens nye formand. Ganske frivilligt og næsten efter eget ønske, må jeg straks sige. Vel vidende, at arven bliver svær at løfte, vil jeg på denne plads byde mig selv velkommen på posten over for medlemmerne.

Lad mig straks gå videre med et par oplevelser med kaktusserne her i sommer. Sammen med en kær veninde, som også er stukket af en gal kaktus, var jeg i juli en uge i sommerhus på Lolland. Med os var en kassefuld store Echinopsis, som bestemt ville blomstre i den følgende uge. Det gav en yderligere dimension til de lyse, danske sommernætter at kunne sidde ude i havestuen og se natten falde på samtidig med, at de store kaktusblomster foldede sig ud og fyldte rummet med deres eksotiske duft. Vel hjemme på stenbroen fortsatte hedebløgen, og resterne af sommeren foregik for åbne vinduer. Da hvepse-sæsonen så for alvor satte ind i august, fik jeg mig et lille husdyr. Et særligt intelligent individ med en veludviklet stedsans blev en hyppig gæst i kaktusvinduet. Da jeg kiggede nærmere efter så jeg, at den efter tur besøgte alle Ferocactuserne. Der kravlede den rundt fra areole til areole og slubrede de klistrede dråber af sød plante-saft i sig. Efter en uges tid var der spist op, og planterne var rene og pæne.

Til sidst vil jeg ønske, at vi får et langt og varmt efterår, der kan lokke de sidste blomster frem af vores planter og tørre dem godt igennem inden vinterens dvale. Husk i øvrigt at møde op til jeres lokale kreds'arrangementer i den mørke tid. De er lavet for jeres skyld, og man bliver både glade og klogere af det.

Jan Petersen

Nordjyllandskredsen

Udstilling

Siden sidst har der været lavet en udstilling i Nørresundby Bank, Nørresundby afdeling og derefter i Biersted afdeling.

Den 21/22. oktober deltager vi ved Aars og omegns fugleforenings udstilling "fugl og fritid" som foregår i Nordjysk Messecenter, Aars.

Den 28/29. oktober deltager vi ved Brovst & omegns fugleforening, som afholder deres 15. udstilling i Skovsgårdhallen, det er også 15. gang vi vil lave udstilling hos dem.

Samme dato deltager vi ved Hjørring fugleforening, som afholder deres udstilling i Badmintonhallen i Hjørring.

Den 4/5. november deltager vi ved Aalborg fugleforenings udstilling i Skalbordgårdhallen, Skalborg.

Julefrokost.

Lørdag, den 2. december kl. 13.00 afholder vi vores julefrokost.

PBV Vilky

Køb-Salg-Bytte

Købes: Frø eller plante af *Bowiea gariepensis* - eller kender du til en leverandør?

Arten er beskrevet så sent som 1983 af van Jaarsveld og derfor ikke videre udbredt kommercielt. Modsat *B. volubilis* lysegrønne blomst er den hos *B. gariepensis* næsten dobbelt så stor og hvid - det er nok til, at jeg gerne vil anbringe den på ønskelisten.

Kilde: van Jaarsveld, Ernst. "Bowiea gariepensis and *Bowiea volubilis*" i: "British Cactus & Succulent Journal" No.4 Vol. 10 1992 p.96.

P.S. Jeg har frø af *B. kilimandscharica* til at lave en evt. byttehandel.

Kim Jensen
Majsmarken 188
DK-8520 Lystrup
tlf. 86 22 95 03

Søges: Hvem kan hjælpe en nybegynder med stiklinger eller sideskud af *Pseudobivia ancistrophora*, *Aporocactus flagelliformis* (slangekaktus), *Erythrorhipsalis pilocarpus*, forskellige *Hoya* som jeg har set omtalt i KAKTUS 1/92, *Grenovia*.

Lotte Hansen
Rosenkildevej 29
DK-4200 Slagelse

Søges: Jeg kunne godt tænke mig at få lidt mere at vide om Peireskia, og eventuelt, hvor man kan sikre sig nogle af disse planter, da jeg godt kunne tænke mig at prøve disse.

Bent Lykkebo
Kurreholmvej 12
DK-3330 Gørlev
tlf. 42 27 87 71

Søges: Jag önskar få tag på en blå november (eller jul-) kaktus snälla, snälla!!! Hjälp mig!

Kerstin Karlsson
Vångsunda
S-593 95 Västervik
Sverige

Købes: Jeg efterlyser nogen der har overskud og vil sælge planter af arten Uebelmannia, jeg er interesseret i planter af alle 5 arter. Desuden efterlyser jeg planter af Haemanthus, begge farver.

Erik Edw. Larsen
Rørstykket 4
Rågeleje
DK-3240 Vejby
tlf. 48 71 41 30

Købes: Stora exemplar av: Aloe kandelabrum, Aloe compacta, Aloe mudenensis, Agave salmiana. Jag efterlyser också namn på någon som kan erbjuda större exemplar av: Yucca-Rostrata, Thomsoniana, Regida, Bacata samt Torryi.

Bortbytes: mängder av Aloe barbadensis (vera) mot andra Aloe-arter.

Ulf Kylenfall
Nygatan 23
S-453 34 Lysekil - Sverige
tlf. +46 52314690

Sælges: Bøger til nybegynderen. 8 bøger, heriblandt "Samlerens Store Kaktusbog" + Nilas Jensens 3 små sælges samlet for 350.-kr.

Bjarne Kjemppff
Stordalvej 4
Løvel
DK-8830 Tjele
tlf. 86 69 93 41

Hvem vil med? Kaktustur til Mallorca

Vi er 4 personer, der planlægger at tage en uges charterferie til Mallorca primo maj 1996. Vi skal bl.a. besøge kaktusplanteskoler og Europas største kaktusbotaniske have ved Ses Salines (se KAKTUS 4/1994). Er der blandt foreningens medlemmer nogle, der har lyst til at tage med, så ring inden den 1. december til en af nedennævnte. Deltagere fra Norge eller Sverige vil kun-

ne overnatte hos rejsedeltagerne fra København eller Jylland.

Preben Daugaard
Sabro Skovvej 9
DK-8471 Sabro
tlf. 86 94 84 35

Jan Petersen
Händelsvej 4, 2.tv.
DK-2450 Kbh. SV
tlf. 36 17 57 59

Regionbiblioteket 91-95

De seneste åren har antalet böcker till utlåning ökat med ett dussin. Ytterligare ett dussin skulle vara intressanta att införliva med biblioteket. Men dagens höga bokpriser svarar inte mot de begränsade tillgångarna. De böcker som du kan låna i biblioteket är av hög klass - bildmässigt inte minst.

Innan jag berättar om de senaste nyförvärven, vill jag nämna något om hur utlåningen går till - med tanke på alla nyttillkommande låntagare.

Först beställer du en boklista. När den kommit till dig, prickar du för alla intressanta böcker och skickar sedan in dina önskemål. I brevet till mig anger du bara det låne-nummer, som varje bok har. Det blir billigast att skicka flera böcker på en gång i ett s.k. Sverigepaket. Max 5 böcker får du låna på en gång. Jag väljer naturligtvis ut de

tyngsta böckerna för en sådan försändelse. Lånetiden är i detta fall generös - två månader. Snarast efter det bokpaketet kommit dig till handa, sätter du in mina utlägg för försändelsen på mitt postgirokonton. Har du eget postgiro-nummer är detta lätt ordnat. Fler bestämmelser om boklån får du med boklistan. Skriv redan nu efter listan!

Så över till nyheterna. För några år sedan kom det ut en riktig "kaktusbibel", där man kan finna nästan alla kaktusarter med undantag för släkten med enbart pelarkaktusar. Långt över 1000 arter har de båda engelsmännen Preston & Mafham samlat ihop och förevigat i färg. Bokens namn är: Cacti - The Illustrated Dictionary och har låne-nummer 78.

En annan bok i storformat är "The illustrated Encyclope-

dia of Cacti". Nästan alla kaktussläkten finns här representerade. Av släkten med ovanligt många arter beskrivna i ord och bild kan nämnas Echinocereus, Mamillaria, Pereskia, Rhipsalis, Schlumbergera och Thelocactus. Ett hybridsläkte, X Epicactus är rikligt företrätt med vackra blombilder. Sammanlagt över trettonhundra kaktusarter ryms i denna volym (lån nr 79).

Ytterligare en överdådigt illustrerad bok, som dock behandlar andra suckulenta arter och släkten än Cactaceae, är bok nr 84 - Succulents - The Illustrated Dictionary. De båda italienska författarna har gjort ett gott arbete inom det begränsade utrymmet på 240 sidor. Ca 1200 arter finns i alla fall redovisade. Hade alla kända arter tagits med, torde boken blivit åtskilliga sidor tyngre och - dyrare. Vad jag saknar i boken, är en komplett synonymlista över arter, som inte längre har gångbara namn.

Bok nr 80 behandlar ett nyligen reviderat släkte - Erioseyde. Flera närstående släkten har här införlivats, t. ex. Islaya, Horridocactus, Neochilenia, Neoporteria och några till. Med ett par undantag är samtliga 33 godkända arter jämte varieteter avbildade i färg, flertalet i blommande tillstånd.

52 av Mexikos kaktusarter med varieteter är i dag hotade eller nära utrotningens gräns. Detta ämne tas upp i bok nr 82 "Threatened Cacti of Mexico". Ett utsökt bildmateriale kompletterar den innehållsrika texten.

Alldeles ny för i år är boken om Gymnocalycium av Pilbeam. 83 arter anses acceperade och beskrivs i ord och bild (både i sv/v och i färg). Ett stort antal tveksamma arter tas med i boken med angivande av trolig arttillhörighet. Några få av dessa är också avbildade. Bokens lån nr är 83 (lustigt nog samma siffra som antalet arter!).

Ytterligare ett nytillskott handlar om suckulentsläktet Gasteria författad av Jaarsveld och med konstnärligt utförda akvareller på varje art. Släktet är nyligen reviderat av författaren och omfattar numera bara 16 arter. Lånenr för denna bok är 85.

Det skall redan nu sägas att av dessa nya böcker kan du bara få låna en i taget och högst en månad.

Nu till den sista boken i denne genomgång. Den är så ny att den i skrivande stund ännu inte kommit till biblioteket. Den handlar om Sedum och är författad av Stephenson. Boken omfattar 350 sidor med 200 foton i färg och sv/v på de mer än 400 arterna och varieterna. Ett gigantiskt verk! Blivande lån nr - 86.

I biblioteket finns, ej att förglömma, den engelska årsboken Bradleya, som till hösten utkommer med sin trettonde årgång!

Serien om Euphorbia och närstående släkten finns i åtta band. Om de två återstående böckerna införlivas med biblioteket, återstår att se.

Väl mött till en läsvärd höst.

Larseric

Julegavetilbud.

Det er lidt småt med nyheder i år, men hvad med følgende:

Cullman, Götz&Gröner: The Encyclopedia of Cacti, 35£, ingen ny bog, men måske den bedste almene kaktusbog p.t., 406 farvefotos.

Pilbeam: Gymnocalycium, 45£, ny! 192 sider, 16 s. med farvefotos - fin kvalitet.

Rowley: Succulent Compositae, 32£, omhandler Ohtonna og Senecio! 330 farvefotos, ikke så store, men gode også om ret ukendte - endnu - planter.

Rowley: Caudiciform & pachycaul succulents, 68£ dyr, - bibel for knold&tot planter.

Sajeva&Costanzo: Succulents - The illustrated dictionary, 30£, 1200 farvebilleder, delte meninger om dette værk - fremragende - ikke pengene værd.

Euphorbia Journal No.1, 33£,

Euphorbia Journal No. 2 - No. 8, hver 29£, tynde, men superbilleder.

Excelsa 3 - 13, 8 pr. stk., 14-15 12£, ikke særlig kendte, men især for "sukkulentdyrkere" rigtig gode.

Hammer: The Genus Conophytum, 65£ dyr, meget dyr, 279 billeder. En af de få forfattere (+Rowley) der også virker normale og vittige for ikke planteidioter. Han har hjerneceller og vid mellem ørerne, ikke normal kaktusjord.

Priser per 1.9.1995 - husk plus porto og forsendelse.

Bestilling til: Peter Brandt Pedersen, Tårnbygårdsvej 20, DK-2770 Kastrup.

Tak til alle, der deltog i min kaktusauktion d. 9 september, både fra dansk og tysk side. Ikke mindst en stor tak til Kirsten og Svend, som tog slæbet med at bære 250 planter ud til vejsiden, godt det var kun få stykker, der skulle tilbage i drivhuset igen. Også tak til Bjarne for hans gemytlige måde at fremvise planterne på, så vi fik os et godt grin ind imellem. Ligeså tak til Gunnar, der førte hammeren, og til Rita, der havde nok at gøre med at føre regnskabet. Vi var blot lidt ked af, at vi ikke havde plads til at give jer alle kaffe, men I må have den til gode, når I ved lejlighed har lyst til at komme en tur. Det er svært, når man står over for valget at skal af med nogle kaktus, hvad kan man undvære, helst beholder man det hele. Men som en sagde til mig, at jeg ved jo at de bliver godt passeret. Og jeg sagde da også farvel til dem, og bad dem om at opføre sig pænt i deres nye hjem, ikke være alt for stikkende.

Venlig hilsen

Aase F.Ølbye

Nørregade 24

DK-6392 Bolderslev

me som hysteri. Hysteri opstår først, når el-forsyningen er afbrudt en tre dage som følge af sne-storm.

Resultatet af min beslutning om at lade "tusserne" overvintre i drivhuset ses tydeligt, idet planterne har fået meget smukkere torne. De har kunnet lide lyset.

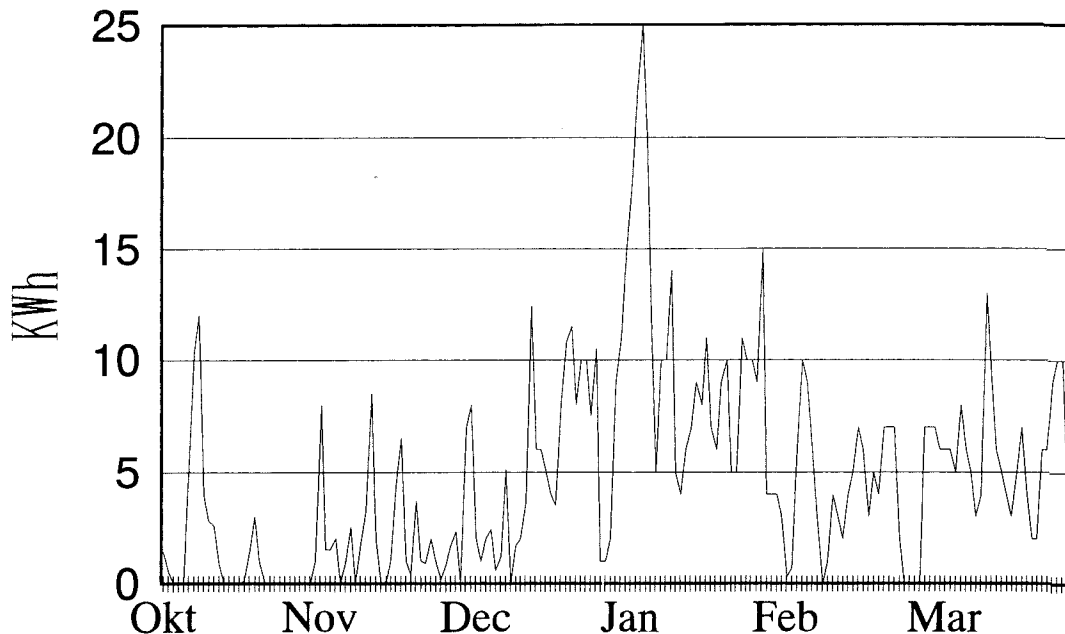
Et andet interessant aspekt ved overvintringen var naturligvis at kende prisen for energiforbruget. I dagens Danmark er det jo ret let at anskaffe sig en el-måler. Prøv et af de mange ting- og-sager-markeder. For ca 50 kr. er man en el-måler rigere og nu i stand til at måle el-forbruget i drivhuset rimelig nøjagtigt. Som det fremgår af grafen går det jo op og ned fra midt i oktober til foråret begynder. I alt blev det til 1000Kwh for vinteren 1994-95, hvilket vil sige en udgift på ca 1000 kr.

Jeg har overvejet, om "tusserne" skal blive i driv-

huset næste vinter. Det skal de, på nær nogle få sydamerikanere der gerne vil have lidt mere end 5 graders varme.

*Preben Daugaard
Sabro Skovvej 9
DK-8471 Sabro*

Elforbrug 1994-95

Årsmøde 1995 i Aalborg.

Referat fra generalforsamlingen søndag d. 27 august.

ad 1 : Valgt som dirigent med den sædvanlige store overraskelse blev Hans Grønlund. Han startede med at foreslå pkt. 5 og 6 på dagsordenen ombyttet, i henhold til almindelig foreningspraksis. Ingen havde noget at indvende.

ad 2 : Formanden, iført sin velkendte formandsjakke, konstaterede at dette jo blev hans sidste beretning og at han derfor ville gøre den kort og klar. Medlemstallet er stabiliseret og økonomien forbedret i forhold til sidste års underskud.

Vedtægtsændringen fra sidste generalforsamling havde (måske?) været skyld i at Sønderjyllandskredsen blev nedlagt, men formanden fastholdt at ændringen havde været en rigtig beslutning, idet det ikke kunne være rimeligt at nogle medlemmer kunne nyde fordelene ved et kredsmedlemskab og så lade andre betale for at NKS kunne bestå.

Formanden udtrykte håb om oprettelsen af to nye kredse i Sverige, en i Göteborg og en i Stockholmsområdet.

Som omtalt i forrige nummer af KAKTUS tog formanden med i sin beretning beslutningen om at udelukke Per Laune Hansen for livstid af NKS på grund af tyveri fra andre medlemmer.

Beretningen blev godkendt uden afstemning og hermed er ovenstående vedtaget.

ad 3 : Kassereren uddelte regnskabet og konstaterede et forbedret regnskab med et overskud på 12.000 kr. Medlemstallet ender i årets løb på ca. 600 og synes nu mere sta-

bilt. Regnskabet blev godkendt uden afstemning.

ad 4 : Kontingentet fortsætter i 1996 med at være 175 Dkr.

ad 5 : Peter Brandt Pedersen afgik som formand og valgt til ny formand blev Jan Petersen, København.

ad 6 : Kasserer og sekretær afgik og ønskede ikke genvalg. Valgt til ny kasserer blev Jørgen Rasmussen, Odense og som ny sekretær blev valgt Preben Daugaard, Sabro. Begge valgt med akklamation og uden modkandidater.

ad 7 : Valgt til ny revisor blev Jens Jensen, Odense.

ad 8 : Ingen indkomne forslag.

ad 9 : Intet.

Efter generalforsamlingens afslutning bad den nyvalgte formand om ordet og takkede her den afgående formand og resten af bestyrelsen for deres store indsats for foreningen gennem årene. Der blev også udtrykt en tak til Nordjyllandskredsen for det vellykkede arrangement.

Ref. Bjarne Kjempff

Notocactus neohorstii - en juvel iblandt Wigginsia.

Første beskrivelse:

Wigginsia horstii, FRITTER, Kakteen in Südamerika 1: 199-200, 1979.

Synonyma:

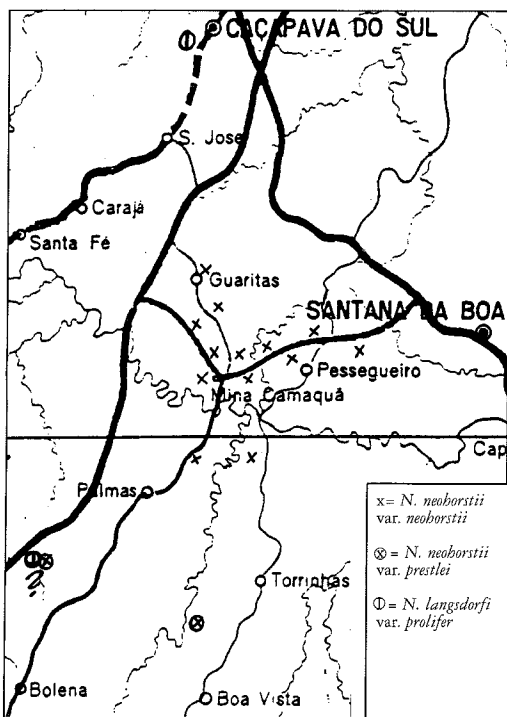
Notocactus neohorstii (F.Ritter) THEUNISSEN, Succulenta 60 (6): 140-142, 1981.

Parodia neohorstii (F.Ritter) D.HUNT & N.TAYLOR, New and unfamiliar names of Cactaceae to be used in the European Garden Flora, Bradleya 5: 91-94, 1987.

Varieteter:

Notocactus neohorstii (F.Ritter) Theun. var. prestlei var. nov., INTERNOTO 16: 3-17.

På mine fem rejser gennem delstaten Rio Grande do Sul, Sydbrasilien, blev jeg mest betaget af *Notocactus neohorstii*'s voksesteder. Sikkert fordi det kræver en ikke ufarlig klatretur for at komme op på stenplatauerne, hvor planterne har hjemme, men bestemt også for plantens skønhed.

Udbredelsesområde af *N. neohorstii* og *N. neohorstii* var. *prestlei*

De hvide, kortcylindrisk voksende planter finder man i 25 km omkreds ved minerne i Camaqua, Rio Grande do Sul. Planterne gror på klipper, hvor de står meget beskyttet for det græssende kvæg. Og planten har kun mulighed for at formere sig, hvis mos eller nogle få græsstrå i nærheden kaster lidt skygge. Kun således spirer frøene. Nogle gange får man øje på ældgamle planter der virker som om de gror på de blanke stenflader. Disse planter kan aldrig regenerere sig. Tit spiser myrerne gamle planter eller kørerne tramper hen over dem. Det havde Friedrich Ritter allerede for 30 år siden opdaget. Fundlokaliteterne for typeplanten findes næsten udelukkende nord for floden Camaqua. Fra sydbreden af floden kender vi kun få lokaliteter.

Den tidligere af RITTER (1979) beskrevne varietet *forma juvenaliformis* N.GERLOFF gror sammen med andre typeplanter (HU21 eller FR1402) eller separat i nærheden af typeplanten (MGH 137).

På få steder gror *N. neohorstii* i selskab eller naboskab med *Notocactus uebelmannianus* BUINING, *Notocactus scopia* (SPRENGEL) BERGER var. *cobrensis* N.GERLOFF, *N. buenekeri* FRITTER, *Notocactus glomeratus* N.GERLOFF, *N. otonis* (LEHMANN) BERGER, *Frailea phaeodisca* (SPEGAZZINI) BRITTON & ROSE, *Gymnocalycium denudatum* (LINK & OTTO) PFEIFFER ex MITTLER, *Gymnocalycium horstii* (BUINING), *Frailea pseudogracillima* (SCHUMANN) FRITTER, *Echinopsis oxygona* LINK, *Dyckia remotiflora* OTTO & DIETRICH og *Platyopuntia rubrogenmia* FRITTER.

Beskrivelse af planten:

Notocactus neohorstii.

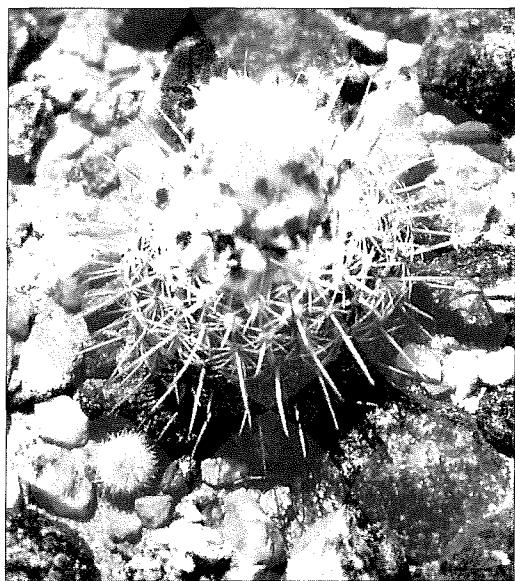
Solitärplante, kugleformet som ungplante og mere sojleformet som ældre, plantekrop grøn, 9 cm bred og 15 cm høj, toppen flad og meget ulden, trævlerod, 18-26 stumpe fuger, 7 til 13 mm brede.

Areoler runde, 2 til 5 mm i diameter, afstand mellem areolerne 3 mm til 7 mm. Blomsterdygtige areoler "svulmer" op og deres uld dækker hele toppen af planten. Randtorne: 12 til 14, meget fine, næsten hårlignende, 2 til 6 mm lange. Midtertorne: 1 til 3 oven på hinanden, fra lys til mørk eller rødbrun med sort spids, 10 til 30 mm lange. Blomster: svovlgule

N. neoborstii var. *prestlei* (Gf53).

og orange til røde i tragten, nær toppen og til forskellige tidspunkter, 25 mm lange og 40 mm brede, blomsten holder i 2 til 4 dage. Frugtknuden: hvidlig, 3 mm bred og 4 til 5 mm høj, gemt under lys uld uden torne. Støvdragere: 5 til 6 mm lange, foroven gule og rødlig ved basis, fastgroet i den nederste del af blomstertragten og kortere end støvfangeren, støv bleggult. Tragten: 12 til 15 mm lang, foroven indtil 12 mm bred, dækket med fine, grønne skæl og hvid uld. Nektarfure: smal, 1,5 mm dyb, kun lidt nektar. Blomsterblade: smalle, lancetformede, 17 mm lange og 2,5 mm brede. Støvfanger bleggul, indtil 20 mm lang, 9 tråde lyse- til mørkerøde, korte (ca 1 mm). Frugten viser sig ca 1/2 år efter bestøvningen, 5 til 7 mm bred, smudsiggrå til rødlig og indeholder 25 til 32 frø. Frøkorn: matsort, hueformet, 0,8 mm lang og bred. HM-området ujævnt, testaceller hexagonale, overfladen relativt glat, båndstrukturen mellem testacellerne meget tydelig.

N. neoborstii.

Hybrid mellem *N. neoborstii* og *Wigginsia borstii*.

Dyrkningsvejledning:

Planten tåler fuld sol, også tæt under glas. Substrat: porøst. Planten kan godt tåle at stå tør i nogle uger, men ikke at stå med "våde fødder" i nogle dage. Det kræver tålmodighed at dyrke planten fra frø på egen rod, men podede planter mister deres skønhed. Planten er blomsterdygtig, når plantekroppen måler 4 cm

Blomsten af Hybridplanten.

i diameteren. Da planten gror meget langsomt tager dette ca 5 til 6 år. Overvintring sker ved +5°C. Planten er selvsteril og kræver derfor et andet eksemplar til bestøvning, frøhøsten først til forår eller sommer det efterfølgende år.

Varieteten *prestlei* N.GERLOFF gror 70 km sydlig for typeformen ved Arroio del Velhaco. Forskellen til typeplanten kan ses ved en mere flad plantekrop, skarpere fuger og tykkere torne, især randtornene. Blomsterne er en smule mindre og viser sig også senere på året, og blomstertragten er kortere, ligeså frugtknuden. Støvdrageren er rødsort, flad med purpurfarven nektarium. Planten (se foto) er opkaldt efter opdageren og samleren Karl-Heinz Prestlé fra Holland.

Plantens placering indenfor Notokaktus:

Det forbavsende er, at *Notocactus neoborstii* er den eneste repræsentant af slægten *Wigginsia* indenfor dens udbredelsesområde. Allerede for mange år siden fastslog den hollandske kaktussamler Dirk van Vliet, at slægten *Wigginsia* PORTER var en selvstændig slægt ved siden af slægten *Notocactus* BUXBAUM også af den grund, at der ikke fandtes hybrider mellem *Notocactus* og *Wigginsia*.

Men for ca 1 år siden forærede Dirk, som har været bosat i Brasilien de sidste 20 år, mig en "hjemmelavet" hybrid mellem *Notocactus borstii* FRITTER og *Wigginsia borstii* FRITTER. Planten blomstrede hos mig i år for første gang (se foto). Blomsterfarven er mere orange og viser tydelig arveanlæg af *N. borstii*, hvorimod tornedragten minder om *N. neoborstii*. Det er for Dirk van Vliet et godt argument til at slå *Notocactus* og *Wigginsia* sammen (i den nyere tid også *Parodia* efter HUNT&TAYLOR). Planten viser sig at den er blevet selvfertil og jeg håber, at der er frø i frugterne. HUNT&TAYLOR akcepterer denne art som *Parodia neoborstii* og ikke som *Parodia acunata* ligesom alle andre *Wigginsia*.

Feld-nr. af *N. neoborstii*:

typnære planter: HU15, FR1402a, FS134, FS254, FS331, FS614, FS616, PR33, PR338, PR355, Gf19, Gf171, Gf188, MGH47, MGH144, MGH145, MGH150, AH42, DV123, LB920.

Forma *juvenaliformis*: HU21, MGH137, FR1402, FS616, DV123,22.

Varietet *prestlei*: PR361, Gf53, Gf381, Gf382, FS368, FS369, FS633, WRA367, WRA371.

Norbert Gerloff
Brandenburger Str. 49
D-71640 Ludwigsburg (overs.red.)

Lidt om kaktusfrø og baggårdskatte, og sammenhængen derimellem.

I den danske natur møder vi både planter og dyr, der hører hjemme her. Planterne og dyrene er tilpasset forholdene på stedet. Når vi indsamler dem eller fanger dem, så er det altid artsrene eksemplarer, og deres unger eller deres frø er også artsrene, altså ikke krydsninger. Det samme gælder dyr og planter, der hører hjemme og lever i naturen andre steder i verden. Altså fang f. eks. en flagermus med dens unger her og i Mexico, dyrene vil være af hver sin art, men hver for sig vil de være artsrene.

Mennesket har altid haft det med at lave indgreb. Den vilde hund og den vilde kat blev indfanget og gjort til husdyr, en unaturlig situation. Dyrene blev og bliver stadig fodret, mere eller mindre, og kloge folk siger, at disse dyr bliver ved med at være som voksne børn. Denne unaturlige situation gør, at de ikke holder sig arts- og racerene, men parrer sig i flæng med resultater: baggårdskatte og hundegadekryds. Vi ved alle, at racerene dyr fremavles ved, at avleren udøver streng kontrol med dyrene og parringen, ingen fri kærlighed her.

Engang var det god skik at hente sine kaktus på den og den bjergskrånning i Mexico og andre steder. Her fik man artsrene kaktus, og frøene, som man fandt i planterne, var også artsrene. Kaktusserne gav man sig til at avle i drivhuse i Europa, og nu blev disse planter kulturplanter, revet ud af deres naturlige sammenhæng.

Kultur-kaktusserne gider imidlertid ikke som hunde og katte strejfe byen rundt på jagt efter kærester, men den frie kærlighed behøver de nu ikke at undvære, det sørger de allestedsværende humlebier for. Et resultat heraf er, at de frø, man i dag finder tilfældigt på indkøbte eller egne kaktus fra sine egne eller andres drivhuse meget ofte er de vildeste gadekrydsfrø. En forfatter har her i bladet sagt ca 1 procent gadekrydsfrø. Mine erfaringer viser en langt højere fejlprocent, især fra de såkaldt selvsterile arter. Ligesom hundavleren kan kaktus-frøavleren udmærket producere fine, artsrene frø, men det kræver streng og stadig kontrol.

Nogle samlere er interesseret i hybrid-produktion af kaktus, det kan også være meget spændende, men

det kræver, at man følger sine planter op, udvælger de få virkeligt gode, noterer hvilke "forældre", der har ansvaret for resultatet, og med hård hånd laver kompost af det dårlige plantermateriale. Denne proces er meget arbejdskrævende, tidskrævende og regnskabskrævende.

Den glade, gamle gartner, der med rund hånd samler frø ind på egne planter, sår og deler frø ud til højre og venstre, gør vores hobby en meget dårlig tjeneste! Og man gør sig selv en dårlig tjeneste ved at modtage sådant frø eller deraf spirede frøplanter.

Enhver skovejager ved, at skal han have gode og sunde træer af den eller den sort, skal det være fra frø fra et bestemt område. Kan han ikke skaffe det, hører jammerhyl, det er hans økonomi, der bliver truet, hvis han skal nøjes med frø af dårligere træer fra et andet område. Vi har lignende overvejelser i vores kaktus- og sukkulenthobby, men vi kan glæde os over, at dygtige indsamlere og frøavlere i det amerikanske område, hvor alle kaktus jo stammer fra, indsamler og bestemmer planter samt avler frø fra dem under kontrollerede former. Peter Brandt har nævnt et par ved navn og skrevet, at de var dygtige. Det har han måske ret i.

Ligesom de ovenfor nævnte træfrø varierer fra område til område, varierer også kaktusfrøene. Derfor forsyner Steven Brack (Mesa Garden, New Mexico-red.) for at nævne den, jeg synes bedst om, sine frø med SB-numre, og i hans frøkatalog skriver han oplysninger om f. eks. frosthølsomhed, tips om spiring m.m. Han har som regel den samme kaktus fra flere områder med et lille notat om, hvordan de afviger, man kan så købe det nummer, der lyder bedst, eller flere numre, om man har lyst til det. Frøene er så billige, at ingen burde bruge tvivlsomt frø af egen eller naboens usikre avl.

Axel Ansø
Sdr. Øsløvej 11
DK-7742 Vesløs
tlf. 97 99 34 91

DE LÆRER DET ALDRIG

Ved NKS'årsmøde i slutningen af juni 1991 købte jeg af Gunnar Ravn en frøplante af *Wilcoxia poselgeri*. Den voksede fint, og i slutningen af juni 1994 blomstrede den for første gang. Den 25. februar 1995 ville jeg plante den om. Rodknolden var blevet pænt stor, ca. 4 cm i diameter, men planten havde kun een stængel, en blød og slatten "slange", som det naturligvis lykkedes mig at knække af ca. 2 cm over roden.

Umiddelbart tog jeg det ikke så tungt. I henhold til bøgerne bliver stænglerne fra *Wilcoxia* i naturen jo ofte ædt af planteædere. Rodknolden skal så bare skyde nye stængler ud, og den afknækkede gren kunne jeg da bare stikke i.

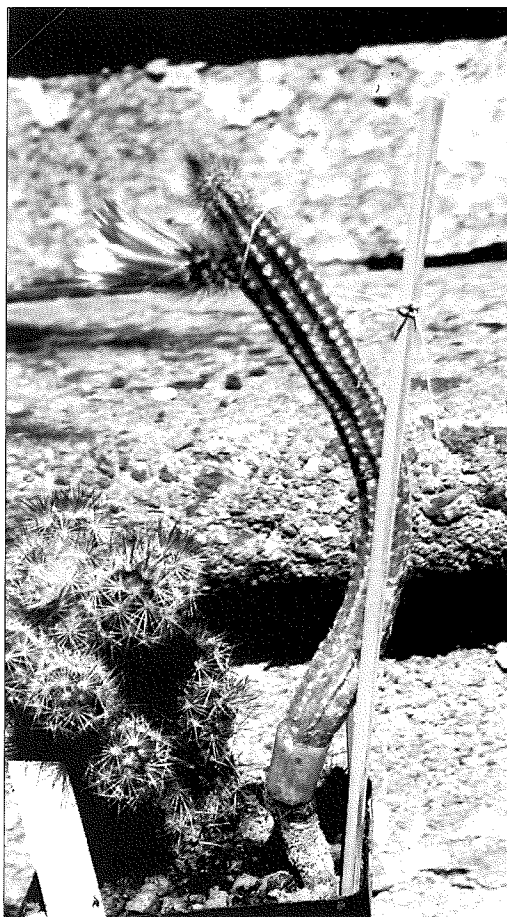
Jeg har adskillige eksempler på, at mine planter ikke tager hensyn til, hvad de i henhold til litteraturen bør gøre i en given situation. Rodknolden ville måske ikke skyde igen, og februar er ikke den bedste måned at stikke i.

Så jeg bestemte mig for at sætte grenen på igen. Jeg greb et stykke kirurgisk tape - populært kaldet "englehud" -, passede omhyggeligt de to brudflader sammen, og tapede dem fast. Derefter bandt jeg grenen forsigtigt op, så vægten hvilede lodret på underlaget og glemte så lynhurtigt alt om den plante.

MEN i begyndelsen af maj blev min opmærksomhed så sandelig henledt på et glædeligt fænomen: Der var umiskendeligt en knop på vej øverst på det fasttapede stykke, og den 23. maj lukkede blomsten sig op. Den holdt en hel uge (se foto). I skrivende stund har den fasttapede stamme lagt ca. 1,5 cm til sin længde. Planten har ikke forsøgt at sætte flere skud fra rodknolden. Den ved åbenbart ikke, at det er, hvad den bør gøre. Jeg har i øvrigt en enkelt gang tidligere forsøgt mig med en sådan autotransplantation. Det var engang, da en gren knækkede af en *Echinocereus gentryi*. Men ved den lejlighed fulgte jeg alle de gængse regler for podning: spidsede "underlag" og "poderis" til, lavede brudfladen til et lige snit i begge stammer, etc. Det var desuden i juni måned, hvor vækstforholdene må skønnes at være bedre end i februar. I tilfældet *Wilcoxia* blev de to brudflader simpelt hen blot presset sammen og tapet fast uden vide-

re formaliteter. Jeg har ikke forsøgt at pille ved "engle huden", men grenen må vel være vokset fast.

I 1988 såede jeg 10 frø af *Pachypodium succulentum*, hjembragt af ekspeditionen til Madagascar. Jeg har stadig to af planterne, som siden er blevet ret flotte. De står ude i drivhuset hele året, hvilket vil sige, at laveste vintertemperatur er 5-8°C. De får intet vand af betydning mellem oktober og april og skrumper følgelig lidt ind, taber bladene etc. En dag i foråret 1994 kom Damgaard fra Botanisk Have i Kbh. på besøg og inspicerede min samling.

Wilcoxia poselgeri.

"Den er død", sagde Damgaard, og jog alle fem fingre ind i knolden på den ene af mine *Pachypodium succulentum*. "Du kan bare se, knolden er helt blød". "Den er aldeles ikke død", snerrede jeg, "og hvis den er død, så ved den det i hvert fald ikke. Skal vi vædde?". Damgaard ville ikke vædde. Det var et held for ham, thi planten gav sig til at blomstre i slutningen af juni. Den har heldigvis ikke hørt efter, hvad han sagde. Desværre kom der kun blomst i det ene eksemplar, så jeg kunne ikke få lavet frø. Og jeg havde endda haft et frygteligt mas med at fange nabovens kat, så jeg kunne få et knurhår til bestøvningen efter den fremgangsmåde, som Bjarne har beskrevet (KAKTUS 1989 nr.1).

Som nogle af medlemmerne måske vil huske fra mine tidligere klagesange i bladet (KAKTUS 1987 nr.2 og 1988 nr.3), har jeg (haft?) en udbredt myreplage i mit drivhus. Sidste år kunne jeg konstatere, at mine tætninger af diverse huller og revner igen var blevet utilstrækkelige. Kræene myldrede! Men nu har jeg efterhånden fået nok. Nu skal tuen udryddes! Jeg har til formålet anskaffet nogle "Lokkedåser" med Baythion: gift, der efter sigende bliver transporteret ned i myretuen og medfører hele boets undergang, når dronningen spiser det. Nu fik jeg altså først anskaffet disse djævelske indretninger ud på efteråret, hvor myrenes aktivitet var klart på retur, så jeg besluttede grumt at vente indtil foråret, hvor myretuen vågnede til live igen. I skrivende stund er jeg så brændt inde med to "lokkedåser". Der har *de facto* ikke vist sig så meget som skyggen af en myre i drivhuset i dette forår. Tuen er øjensynligt blevet nedlagt helt uden min hjælp. Man må vel konstatere, at endnu en runde gik til myrerne. Måtte det bare blive den sidste runde, så er sejren dem vel undt.

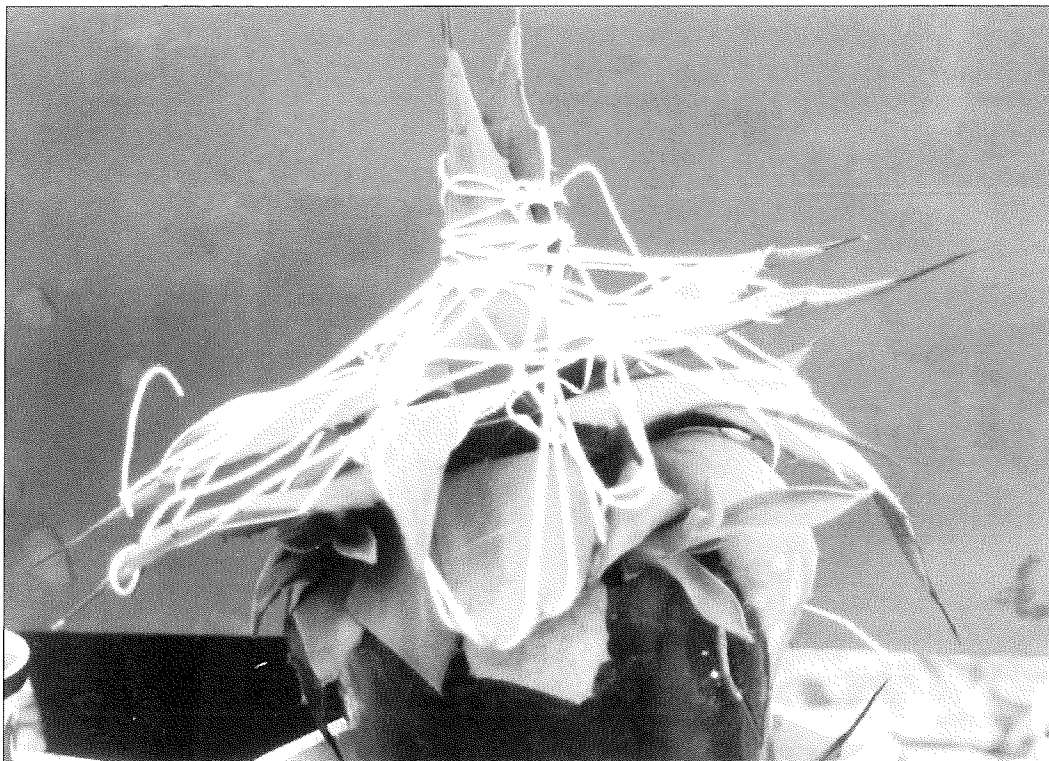
Fik jeg ikke anvendt mine giftstoffer på myrerne, så fik jeg til gengæld forsøgt med sneglegift. Pas på med det, venner! Det giver bagslag!

Om vinteren er jeg de sidste par år blevet invaderet af skovsnegle. "Husvilde snegle", som ungerne kalder dem i modsætning til de snegle, der har hus. Jeg ved godt, hvordan de kommer ind: en hel del af mine planter står i haven om sommeren, og sneglene gemmer sig naturligvis der og bliver båret med ind om efteråret. Så går den vilde sneglejagt. Sædvanligvis er der kun en 2-3 stykker, og

sædvanligvis har sneglene ikke gjort andet end at sætte slimspor, hvilket er ulækkert, men også afslørende. Så følger jeg sporerne og smider *corpus delicto* ud. Men i denne vinter var der flere end vanligt, og de åd en *Hamatocactus hamatacanthus* og blomsterstandene + et vækstpunkt i min *Aloe variegata*. Da jeg havde hældt de første 8 ud og til sidst fandt et eksemplar, der øjensynlig havde tilbragt vinteren nede under kroppen af min store *Mammillaria bocasana* (dog besynderligt nok uden at gnave så meget som et enkelt lille hul i den), så havde jeg alligevel fået nok. Nu ville jeg udlægge sneglegift. Den rare dame i planteskolen prøvede at overtale mig til at bruge sneglefælder i stedet, men jeg var ubøjelig. Det SKULLE være gift. Havde jeg dog bare lyttet til hende! Vel hjemkommen med giften, dryssede jeg den ud på gulvet under de urtepotter, hvor der havde været slimspor. Jeg dryssede desværre også giften i de urtepotter, hvor jeg havde set små snegle med hus. Jeg fandt ingen snegle hverken døde eller levende efter den manøvre, MEN AK!: her til foråret har jeg som sædvanligt sat planter ud i haven, heraf nogle med sneglegift i potten. Giften tiltrækker tydeligvis alle havens bløddyr. De - bløddyrene altså - dør bare ikke af giften. Til efteråret vil jeg hælde sneglegift i underskålen og på gulvet rundt om alle de potter, jeg flytter ind fra haven. Hvis krapylet ikke dør af giften, kan jeg i det mindste fange dem, når de kommer for at gnaske dem i sig. Og så kunne jeg såmænd ligeså godt have købt en sneglefælde og hældt øl i den. Jeg kan blot tænke mig en bedre anvendelse af øl.

Hanna E. Hansen
Limfjordsvej 1
DK-2720 Vanløse

Kampen med agaven

Den vægeløse agave.

I det nordjyske fik jeg hos en flink samler foræret en smuk agave, det var jeg glad for. Betaling afslog han. Plantens indre kræfter havde sprængt potten, så omplantning var nødvendig. Desuden var der halvstore unger.

Det skulle blive et rent drama, planten ville simpelthen ikke omplantes. Den havde 25-30 kraftige blade, hvis lodrette, lange og stærke pigge omhyldede potten, så det var umuligt at holde fast på potten. Og den stak! Ingen plante hos mig har været bedre om sin dyd.

To skalpelknive knækkede, da jeg skar de værste blade af, 3 unger blev fraskåret. Operationen varede 3 stive timer, 16 meter snor blev efterhånden viklet om, så tornene vendte lidt opad, jod og plaster fik jeg på. Nu står den i drivhuset og pynter,

mens den sikkert producerer nye våben ned ad potten. Agaven kommer bestemt fra Det Vilde Vesten.

Hos smeden har jeg bestilt en speciel tang til brug, når planten skal slippes løs på friland. Den kan sikkert holde stærene på afstand af mit kirsebærtræ, agaven altså.

Kender nogen dens latinske navn? Hos mig burde den hedde "Onde Orla", men giveren er jo netop så rar. Nej, den skal hedde "rør mig ikke".

Tre uskyldigt udseende ungplanter søger et godt hjem.

*Axel Ansø
Sdr. Øsløvej 11
DK-7742 Vesløs
tlf. 97 99 34 91*

NKS har fået ny bestyrelse

Når læserne af KAKTUS slår op på bladets side 74 og kigger på navnene under selskabets styrelse, vil de se lutter nye navne. Nogle vil måske gøre sig bekymrede tanker om, hvad der er sket på generalforsamlingen til årsmødet. Er den gamle bestyrelse blevet kuppet? Var Finn Larsen, Bjarne Kjempff og Peter Brandt Pedersen ikke længere gode nok? Og hvem er Jørgen Rasmussen, Preben Daugaard og Jan Petersen? For de, som ikke kunne være med i Aalborg, vil jeg på vegne af den nye bestyrelse fortælle hvad, som er hændt.

Nej, der er selvfølgelig ikke tale om noget kup, og generalforsamlingen foregik da også i den største fred og fordragelighed. Vores hidtidige kasserer Finn Larsen og sekretær Bjarne Kjempff afgik i følge vedtægterne, og ingen af dem ønskede genvalg. Finn, der afløste selvste Otto Forum Sørensen, havde siddet på posten (og på penge-kassen) de sidste 4 år og omhyggeligt vogtet selskabets altid skrøbelige økonomi. Jeg taler af egen erfaring, for jeg blev selv rykket for manglende kontingentbetaling omkring 1. juni sidste år (undskyld, det var flovt!). Bjarne havde været sekretær siden 1988 og var desuden redaktør af KAKTUS fra 1983 til 1988. Begge har ved flere lejligheder underholdt med foredrag og leveret artikler til bladet, ikke mindst serien om Bjarnes elskede knolde og totter.

Og så er der PBP. Når jeg tænker tilbage på det første årsmøde, jeg var med til, i 1989 i Dalum, kan jeg huske, at han under formandens beretning snakkede om, at det efterhånden måtte være på tide at trække sig tilbage. Det blev gentaget året efter (og sikkert også i '91, '92 og '93, men da deltog jeg ikke) og endnu engang i '94 i Grindsted. Vi troede stadig ikke rigtigt på det, men denne gang var det altså alvor. Det er umuligt på så lille plads at beskrive Peters betydning for vores forening, så det vil jeg holde mig fra. Men jeg taler på alle medlemmernes vegne, når jeg siger, at vi skylder ham langt mere end de klapsalver, han modtog efter sin afsked på generalforsamlingen. Som formand for den nye bestyrelse må jeg tage ansvaret på min kappe, og jeg lover, at såvel han som de øvrige bestyrelsesmedlemmer på næste års-

møde vil kunne se frem imod deres velfortjente (men forsinkede) hyldest.

Jeg synes ikke, at det vil være fair, at jeg på denne beskedne plads og med meget kort frist forsøger, at give en beskrivelse af medlemmerne i den nye bestyrelse. Dertil kender jeg dem ikke godt nok endnu, men jeg ved, at vi alle tre nærer en stor kærlighed til vores sukkulente venner (planterne altså, hvis nogen skulle være i tvivl). Jørgen Rasmussen, som er vores nye kasserer, holder sammen med sine planter til på det fine Fyn, og ham vil vi allesammen med sikkerhed få en hilsen fra, når kontingentet skal betales næste gang. Preben Daugaard har sit drivhus med sine tornede yndlinge nær Smilets By, hvorfra han har leveret velskrevne og vittige bidrag til bladet (se især 1994/2) og nu også vil udøve sin nye gerning som sekretær. Mig selv, sagde hunden, residerer i det idylliske Sydhavns kvarter i København, jvf. adskillige TV-udsendelser, og hedder altså Jan Petersen og kan nu titulere mig formand.

Når januarnummeret af KAKTUS udkommer vil vi hver især præsentere os og vores planter mere udførligt. Indtil da vil jeg bare sige, at alle medlemmer er meget velkomne til at henvende sig til os med deres problemer, forslag, gode råd, ønsker, ros eller ris. Det er det, vi er valgt til. Til sidst endnu engang et kæmpe tak til den (slet ikke så) gamle formand, kasserer og sekretær. Jeg kan kun finde på én ting at kritisere jer for: I har gjort et så forb... flot stykke arbejde, at det bliver møgsvært at efterfølge jer. TAK!

p.b.v.

Jan Petersen

EXOTICA

- DETAILHANDEL & EN-GROS-HANDEL
EUROPAS STØRSTE UDVALG I BLENDEDE SUKKULENTER

Adenia, Adenium, Aloe, Anacampseros, Brachystelma, Bursera, Crassula, Cyphostemma, Dioscorea, Dorstenia, Euphorbia, Fockea, Haworthia, Ipomoea, Jatropha, Othonna, Pachypodium, Pelargonium, Pterodiscus, Sarcocaulon, Trichocaulon, løg..... og meget andet.

SPØRG EFTER GRATIS LISTE.

Ernst Specks, Am Kloster 8, D-41812 Erkelenz-Golkraht, Tyskland
Tel.: 0 24 31 / 7 39 56, FAX: 0 24 31 / 44 95

Åbningstider: marts-september lørdage kl. 9-14; Andre tider kun efter telefonisk aftale!

pedio's, sclero's, navajoa, toumeya
ariocarpus, astrophytum, echinocereus,
echinomastus, escobaria, mammillaria,
turbiniacarpus, agave, yucca, lewisia,
vildblomster fra usa, canada og mexico
med lokaliteter.

Ny liste 95/96
bøger
journaler
frø
planter

Bøger: ny

The genera Pediocactus, Navajoa-Toumeya Cactaceae -
revised engelsk, DM 84,50, To the habitats of Pedio- and
Sclerocactus, engelsk DM 69,00, The genus Sclerocactus
Cactaceae - revised engelsk DM 79,00, An den Standor-
ten von Pedio- und Sclerocactus, tysk, DM 59,00 plus
porto DM 6,50. Pris for listen: 1 international svarkupon.

P.O. box 510 201, d-68242 mannheim, germany,
telephon: 0621/794675, telefax 0621/7900332,
email: fr@navajo.swb. de

Posttack 1107 D-71385 Kernen
Tel. 07151 41 891 Fax 07151 467 28

35 år

Kaktus og andre sukkulenter

- mere end 2000 arter sjældne planter og frø
- verdensomspændende forsendelser
- skriv efter listen mod betaling af 2 internationale svarkuponer
- besøgende - også i grupper - er velkomne
- løbende tilbuds-suplementer
- detail- og engroshandel

KAKTUS SUKKULENTER & SEMPERVIVUM I mange arter

Gartner Bent Jørgensen
Vejlegårdsvej 99 - 2625 Vallensbæk
Tlf. 42 64 50 95

Planter sendes ikke!

INDKØBSCENTRALEN

Nordisk Kaktus Selskabs indkøbscentral
skaffer potter, gødning og andre ting, vi
har brug for i vor hobby. Salg af N.K.S.-
emblemer og N.K.S.-kuverter foregår også
gennem indkøbscentralen. Henvendelse til:

Gunnar Ravn
Fredskovvej 130
DK-5270 Odense N
Tlf. 65 97 85 97

HAR DE PRØVET AT DYRKE ORCHIDEER?

Er De interesseret?
Få et gratis prøvenr. af vort
medlemsblad »Orchideen«,
der kommer 10 gange årligt.
Kontingent kr. 225

DANSKE ORCHIDE KLUB
Porsevænget 34
2800 Lyngby

KAKTUS

MÅ IKKE BØJES!

KAKTUSFRÖN!

Årets lista med ca 900 interessante og spännande arter väntar på dig! Många sällsynta och aldrig tidigare erbjudna sorter! Här finns Blossfeldia, Copiapoa, ca 80 st Gymnocalycium, 50 st Echinocereus, 200 st Lobivia/Rebutia och mycket mer! Illustrerad lista!

Vi har ett digert sortiment av vinterhårdiga "tuffingar", t ex Opuntia! Du hittar även ett tjugotal läckra Lithops - "Levande stenar"!

Dessutom inspirerande böcker, etiketter, pennor, krukor, chinosol mm. Nya böcker: Gymnocalycium (Pilbeam), Notocactus (Gerloff)!

SuccSeed

Mats Winberg
Apelsinvägen 21 K
S-633 47 ESKILSTUNA
Sverige

Indholdsfortegnelse

KAKTUS nr. 4, 1995

En botanisk rejseskildring - Jan Petersen.	75-82
Kaktusblad på EDB- Axel Ansø	83
Det bliver vinter igen - Preben Daugaard	84-85
Årsmødereferat 1995 - Bjarne Kjempff	86
Notocactus neohorstii - Norbert Gerloff	87-89
Lidt om kaktusfrø - Axel Ansø	90
De lærer det aldrig - Hanna E.Hansen	91-92
Kampen med agaven - Axel Ansø.	93
Tak - Jan Petersen	94